

Skutečný sen

„Udělal jsem to! Konečně jsem to udělal. Nemůžu tomu uvěřit!“ říkal jsem si v duchu a hlasitě se smál. Došel jsem k opaku všeho, co jsem kdy byl. Byla přede mnou. Tak mladá, tak krásná. Ještě dýchala. Otevřela oči, ve kterých byla vidět poslední jiskra naděje. „Proč?“ nic víc, nic míň, jen jedno prosté slovo. Proč? Já nevím, co se stalo, proč se to stalo, jak se to stalo! Ještě před chvílí to bylo jinak.

První měsíc, nedalo se tomu uvěřit, ale už to byl měsíc. Byla to dlouhá cesta, byli jsme oba rozdílní, vlastně jsme snad neměli společné skoro nic. Ale i přes to všechno to funguje! Asi se nedá popsat, jak se teď cítím, ale je to nádherný pocit. Ale není na to moc čas, rozhodl jsem se nám udělat romantický večer a vařím malou večeři. Stůl je připraven, svíčky také, krb hoří a víno se chladí. Bude to dokonalý večer, jen nesmím nic zkatit.

Z mé práce mě nakonec vytrhl hlasitý zvuk zvonku. Měl jsem naštěstí vše hotové, jen jsem zmatkoval nad detaily. Jsem už holt prostě takový a chci mít vše perfektní a dát jí tím najevo, co pro mě znamená, čím pro mě je, co k ní cítím a cítit nepřestanu. Ale dost bylo detailů, všeho jsem nechal a vydal jsem se ke dveřím ji uvítat.

Otevřel jsem dveře a uviděl ji. Tu nevinnou, krásnou a hrozně moc roztomilou tvář. Neměla ráda, když jsem jí to říkal, nutilo jí to se trochu červenat a to bylo proti jejímu stylu života. Ale začínala si zvykat.

Skočila mi do náruče a objala mě: „Tak ráda tě vidím!“ pošeptala mi do ucha. Vždy takové věci říkala potichu, city jí trochu dělaly problém, ale měnila se, pozoroval jsem to na ní stejně tak, jako to ona pozorovala na mě.

Usadil jsem ji u stolu a přinesl večeři. Nebyl jsem moc dobrý kuchař a věděl jsem to o sobě, ale vždy to bylo alespoň, řekněme, požitelné, hlavně to bylo z lásky. Ale spíš než večeře to byla diskuze. Bavili jsme se o všem možném, začalo to dnešním dnem, vzpomínky, když jsme si oba kdysi říkali, že pro sebe nejsme ti praví, vše to mělo takový nádech, nějaké kouzlo. Nakonec jsme si přiřukli sklenkou červeného a přesunuli se na gauč ke krbu.

Leželi jsme vedle sebe, jednou rukou jsem ji objal a druhou hladil, ona se jen dívala před sebe a v očích se jí promítal odlesk hořícího dřeva v krbu. Vždy mě zajímalo, co se jí honí v těchto situacích hlavou, pohled do neznáma a občas úsměv na tváři. Přestal jsem přemýšlet, bylo to jedno, byl jsem tak šťastný. Měl jsem vše, co jsem kdy chtěl, po čem jsem vždy toužil.

Odkašlala a od úst jí po tváři stékala kapka krve. Jako bych stále viděl ten odraz toho plamene, co měla v očích. Vše je špatně, tohle se nemělo stát. Po tváři mi stekla slza a dokápla na její čelo. „Je to pro mě vysvobození.“ řekla tichým hlasem a usmála se. Podíval jsem se na ni udiveně a nezmohl jsem se na nic jiného, než na další slzy. Pohládl jsem jí po tváři a ušpinil jsem ji krví.

Vzbudil jsem se po jedné, možná po dvou hodinách spánku. Opatrně jsem vstal a přikryl ji dekou, aby jí nebyla zima. Ležela tam tak bezbranně a nevinně. Políbil jsem ji na čelo a zašeptal jí do ouška ona dvě slova: „Miluji tě.“

Vyšel jsem na balkón a usadil se do židle. Vytáhl jsem ze šuplíku po mé pravici krabičku starých cigaret. Vždy tu byly jen pro případ, že bych na jednu dostal chuť, kterou jsem zrovna měl. Zapálil jsem si a potáhl. Vždy jsem se uvolnil tak, že jsem slyšel jen tlukot vlastního srdce, abych si to co nejvíce užil. Vyfoukl jsem kouř a na chvílku zahalil jasný měsíc do šedé mlhy. Byl úplněk, vždy jsem ho obdivoval. Tak krásný a jasný, jako by nám svítil na naši životní cestu.

Pokaždé jsem míval plno myšlenek, zvláště, když byl měsíc v takovém krásném úplňku jako byl dnes. Dnes jsem jen klidně seděl s prázdnou hlavou. V takovém rozpoložení už jsem roky nebyl a věděl jsem, že za to může ona, můj poklad.

Típnul jsem zbytek cigarety o zábradlí a nedopalek odhodil pryč. Vrátil jsem se zpět dovnitř, venku byla trošku zima, takže jsem krb velice rád uvítal. Ten plamen byl tak jasný. Viděl jsem v něm tu zažehnutou vášeň, která byla mezi námi dvěma, planoucí s tak jasným světlem a příjemným teplem. Připomínalo mi to však i něco jiného. Jiskru, která ve mě dlouho a hluboko zůstávala nepovšimnuta.

Otřepal jsem se a vstal. Ani jsem si nevšiml, že jsem si sedl. Přišlo mi to divné, ale nezabýval jsem se tím a šel jsem se vrátit na gauč, kde jsem si lehl a přitulil se zpět k ní, k mé lásce.

Začal se mi zdát sen, který se mi nezdál věčnost. Nebyl to sen, spíše vzpomínka. Byl jsem skrčený v koutě, a jeden kluk do mě kopal, mohla to být tak pátá třída. Tentokrát to bylo jiné. Necítil jsem strach, cítil jsem sílu, nenávisť, touhu po pomstě. Konečně jsem to v sobě objevil, všechnu tu sílu. Vzchopil jsem se a vstal jsem, ignoroval jsem veškerá jeho slova a pohlédl jsem mu do tváře.

Jeho úsměv mi dodal ještě více agrese a vrazil jsem mu pěstí do obličeje. Nechápal, co se děje, a než se vzpamatoval, dostal ode mě další ránu. Svalil se k zemi a začal brečet. Tohle bylo ono, má pomsta, ale to mi nestačilo, chtěl jsem pokračovat. Sebral jsem nůžky z lavice a sklonil se k němu. Bodl jsem ho do břicha a slyšel jsem, jak řve bolestí. Ten pocit, bylo to jak vysvobození. Bodl jsem znovu, znovu a znovu.

Otevřel jsem oči a to co jsem viděl, byla noční můra. Bohužel to ale sen už nebyl. Klečel jsem nad ní a v ruce jsem držel rukojeť kuchyňského nože, který měla zabodlý v břicho a její bílé tričko se měnilo pomalu v červené. Co jsem to provedl?

„Promiň, tohle nejsem já, tohle bych ti nikdy neudělal, přísahám.“ odpověděl jsem jí na její předešlou otázku. Natáhla ruku a chytla mě za hlavu, cítil jsem, jak se mě snaží přitáhnout blíže, tak jsem se naklonil. Přitiskla má ústa k jejím a políbila mě. Když jsem zvedl hlavu, její ruka zvolna spadla na zem.

„NE, NE, NE, TOHLE NEMŮŽE BÝT PRAVDA!“ objal jsem ji a na zem dopadávala jedna slza za druhou. Pevně jsem svíral její bezvládné tělo a neustále jí do jejího malého ouška opakoval ta dvě prostá slova, která tolik znamenají: „Miluji tě!“

Ona byla můj život a byla pryč. Jaký smysl pak mělo dál pokračovat? Uchopil jsem nůž od její krve a přiložil si ho k hrdlu. Viděl jsem ten první moment, co jsem ji zahlédl, tak mladá, tak hezká, plná nadějí a já ukončil její cestu. Nejsem Bůh, nemám právo rozhodovat nad životem ostatních. „Miluji tě a nikdy tě milovat nepřestanu.“ řekl jsem jí, i když jsem věděl, že už mě neslyší. Zatlačil na nůž, škuhl a...